

14. 4. 2022

Milí přátelé,

zprávy od našich kolegů Tat'jány Nečytajlo z Kyjeva a Andreje Žil'cova z Oděsy, napsané 26. února, jsme vám naposledy poskytli ve Vzkazatelně č. 37, která vyšla 27. února. Od té doby válka bohužel pokračuje v hrůzné a našimi srdci otřásající podobě. Mezitím nám od našich kolegů přišly další zprávy, ale stále jsme se nemohli dostat k jejich překladu a zaslání vám. Až teď se to podařilo (omlouvám se za ne zcela dokonalé překlady, času je málo).

Jak nám 6. dubna v průvodním mailu napsal Stephan Meyer (duchovní správce naší oblasti), „...každý den je situace trochu jiná. Přesto zpráva Tat'jány Nečytajlo z 31. března není neaktuální, protože popisuje, jak cenné síly se pod obrovským tlakem událostí mohou zrodit v budoucnu...“

Podobně Andrej Žil'cov píše o síle lidského já, která za těchto těžkých okolností „vystupuje do popředí v úžasném rozměru“.

Srdečně zdraví

vaše

Stanislava Veselková

5. 4. 2022, Andrej Žil'cov, Oděsa

Milí přátelé!

Buča, Ukrajina. Máme křičet, mlčet, plakat? Všechno přesahuje naše chápání světa a lidské bytosti. Může se něco takového stát v 21. století? Nemůžete/neměli byste odvracet zrak... a klid k pochopení a poznání musí teprve přijít...

Nyní mohu říci jen to, že od prvního dne byli útočníci na Ukrajině označováni především dvěma termíny: „rašisté“ (narážka na fašisty je zřejmá) a „orkové“. Orkové jsou napůl lidé a napůl elementární duchové luciferského typu z knihy Pán prstenů. V německé verzi knihy se myslím jmenují Goblin nebo tak podobně. Mezi útočníky jsou jistě i stoupenci; také ti, kteří „nevědí, co činí“, a jistě i ti, kteří se bojí toho, co se děje a vzdávají se ukrajinské armádě. Ale v Buče se zlo projevilo obrovskou elementární silou, které chybí lidské já: jde o směsici násilí, nenávisti a lži. A to se nesmí dít! Čas soudu ještě přijde a my budeme muset najít duchovní pochopení.

Válečná situace v Oděse pokračuje tak, jak jsem ji popsal v minulé zprávě. Bohužel došlo k další destrukci. Naštěstí bez lidských obětí. Pokračujeme v každodenním slavení obřadů, střídavě v ukrajinštině a ruštině. Ve všední dny se účastní 5 až 9 lidí, v neděli 15 až 20 lidí. Útočníky a jejich počínání odlišujeme od ruské kultury a Ruska. Minulý týden jsem dostal dopis od neznámé ženy ze Samary (šesté největší město Ruska – pozn. překl.), která popisuje své utrpení z toho, že ona a její přátelé nemohou nic změnit. Je tam mnoho lidí, kteří válku odsuzují, ale jsou bezmocní cokoli změnit. Na konci dopisu nám a Ukrajině popřála vítězství. Dopis byl naším sborem vřele přijat, ale zatím jsme o něm nemohli diskutovat. Když jsem dopis zveřejnil na mém facebookovém profilu, rozproudila se diskuse mezi Ukrajinou, která od roku 2014 hodně trpěla, a autorkou dopisu, která se diskuse zúčastnila. Nakonec se sice nedohodly, ale alespoň uzavřely „příměří“. Zranění jsou velká a v budoucnu budeme muset udělat hodně pro jejich vyléčení. V poslední době

hodně přemýšlím o tom, jak je možné si k tomu vyvinout znalosti, řeč, duševní rozpoložení a odvalu.

Minulý víkend se nám podařilo uspořádat setkání studentů a absolventů Prosemináře v Oděse. Zahájili jsme při něm práci na novém tématu – „Duchovní obraz Ukrajiny“. Chceme rozvíjet povědomí o historii, kultuře a budoucích úkolech. Z Horodenky na západní Ukrajině přijeli dokonce dva účastníci. V Horodence se žije waldorfským životem, protože zde žije mnoho uprchlíků z Kyjeva a Oděsy, kteří tuto místní malou waldorfskou iniciativu podporují a inspirují.

V našem sborovém domě v Oděse různí členové přespávají. Je to proto, že veřejná doprava je velmi omezená a po 21. hodině je zakázáno být na ulici. Proto lidé raději zůstávají ve sborovém domě. Jedna žena u nás často nocuje se svou jedenáctiletou dcerou Aiou. V prvních týdnech války byla dívka velmi nervózní. Když u nás poprvé zůstala, řekla po telefonu svému otci, který je nyní v armádě: „Teď jsem na bezpečném místě“. A matka potvrdila, že dítě po přespání v domě Obce křesťanů našlo mnohem větší klid. Jak úžasné je naše poslání!!! Necht' tato síla stále více vyzáruje do okolí!!!

Jinak jsme si s manželkou založili kanál na Youtube a zveřejňujeme tam eurytmická cvičení a některá kázání. Iniciativa vzešla od mé ženy.

Každý den žasnu nad tím, jak jednotně se Ukrajina brání nepříteli na všech úrovních – vojenské, politické i lidské – a z některých míst dokonce útočnický vyhání. Zřetelně je vidět, že skutečně každý si najde úkol z vlastní iniciativy a ve svém nitru jej koordinuje s celkovou situací. Jeden vojenský expert řekl: „v ukrajinské armádě přemýšlí každý poddůstojník a každý voják“. A to lze říci prakticky o každém občanovi: o Romech, kteří kradou tanky a dávají je ukrajinské armádě; o babičce, která, když kolem prošla invazní armáda, našla (nebo ukradla?) několik set nábojů do samopalu a schovala je pro ukrajinskou armádu; o nesčetných dobrovolnících, kteří nacházejí své úkoly na různých úrovních, a o mnohých dalších. A každý se neustále učí praxí. Síla lidského já vystupuje do popředí v úžasném rozměru. Kéž v budoucnu najde a splní úkoly i v klidných časech.

V tomto smyslu vás všechny srdečně zdravím/objímám z Oděsy a těším se na další setkání,

Váš Andrej Žil'cov

31. 3. 2022, Tat'jana Nečytajlo, Kyjev

Milí přátelé,

další týden války je u konce. Některé mimořádné věci se již staly zcela běžnými. V úterý po obřadu posvěcení jsme pracovali na zahradě. Bylo při tom spousta hluku. Ozývalo se mnoho výbuchů, každou pátou minutu houkaly sirény leteckého poplachu. Letecký poplach má takovou sílu, že by ho měl slyšet každý člověk v každém panelovém domě v okrese. Tento zvuk nelze ignorovat, prostupuje celou bytostí. Přesto jsme zasadili květiny. Nechodíme do bunkru po každém poplachu, nereagujeme na každý výbuch.

Ale vždycky se objeví překvapení, a to velmi pozitivní. Nikdy v životě jsem nezažila takové bratrství a takovou ochotu pomoci. Děje se to všude, v malých i velkých situacích.

Každý je připraven udělat pro druhého to, co je pro něj dobré. Důvěra v neznámé, zkušenost duchovního vedení, možnost obětovat vlastní síly pro druhé, to vše ohromuje a inspiruje.

Mám pocit, že nyní máme možnost nahlédnout do naší lidské budoucnosti. A to je velmi krásná

budoucnost. Konkrétní příklad z minulého týdne: Moje rodina se rozhodla, že by se má matka měla přestěhovat do Francie, protože v Kyjevě už bylo téměř nemožné o ni pečovat. Když jsem to řekla veřejně, okamžitě se na mě obrátila spousta lidí s nabídkou pomoci. Už cesta z domova na hlavní nádraží stojí za vyprávění. Z osmi mostů v Kyjevě jsou v současné době funkční pouze dva. Místo čtyřiceti minut může nyní cesta trvat čtyři hodiny. Fronty na kontrolních stanovištích jsou obrovské. Ale když se dobrovolníci dozvěděli, že jedeme na hlavní nádraží s takovou starou paní, hned jsme mohli pokračovat bez přestávky. A nikdo ve frontě nic nenamítal. Na každém stanovišti – během cesty jsme potkali tři – byla k dispozici spousta kávy. Každý mohl jíst a pít cokoliv a bez placení. I ve vlaku dávali dobrovolníci všem jídlo a vodu. V Polsku bylo vše připraveno stejně – spousta stolů s jídlem, ale také pro domácí zvířata bylo to, co potřebovala. Ve vlaku bylo se zvířaty mnoho lidí; drželi je v náručí. Dá se říct, že i psi a kočky zapomněli na své obvyklé problémy – zvířata byla v jednom vagonu, v jednom kupé a neprala se. Protože se moje matka nemůže volně pohybovat, dobrovolníci ji nosili na rukou do vlaku a z vlaku. Pokud se něco stalo, nebylo nutné někoho hledat, muži tam byli, viděli to a pomohli v okamžiku. Za vše jsme platili pouze objetím, smíchem a přáním, aby vše bylo brzy v pořádku. Na nádražích byla spousta mladých lidí, žen i mužů, kteří vysvětlovali každou otázku a pečovali o všechny drobnosti. Lidé se navzájem nesou. Nevím, jak to funguje, ale každý se stal mnohem silnějším proto, že dává svou sílu druhým. Prožívám to jako Kristovu sílu a dá se říci, že Kristus nyní působí na Ukrajině. Září nyní v každém člověku. To mě překvapilo a nadchlo. Nikdy na to nezapomenu.

Kromě tohoto zářivého obrazu chci popsat i obraz temný. Ani na to nezapomenu. Právě ve chvíli, kdy náš vlak projížděl kolem ropné stanice, dopadly dvě rakety. Byl to neuvěřitelně silný výbuch. Stromy vedle trati se ve vteřině proměnily v pochodně a všechny okolní domy také. Náš vlak projížděl hořícím lesem a hořícím městem, prostě skrz oheň. Trvalo to asi 5–7 minut, ale všechno mám stále živé před očima a v uších: jak děti křičí, jak obsluha vlaku křičí... To není možné, jak to může být dohromady, taková hrůza a taková láska.

Na druhý den jsem se vrátila do Kyjeva. A mé drahé město, v němž je v tuto chvíli kol dokola plno zranění a trosek, se raduje z nás, raduje se z našeho sboru. Nyní cítíme, jak je pro celý svět důležité milovat, modlit se, starat se a bojovat za svobodu každého člověka.

22. 3. 2022, Tat'jana Nečytajlo, Kyjev

Milí přátelé,

již více než tři týdny žijeme ve válečné situaci na Ukrajině. První nával pocitů je za námi. Patřilo mezi ně nepochopení, strach a nereálné vnímání: to, co se děje, není teď a neděje se to nám, je to zlý sen. Existovala také naděje, že ruští vojáci náhle pochopí, že to, co dělají, je špatné a nemožné, a vrátí se. Ale – všechny tyto pocity jsou pryč. V mé zemi je skutečná válka proti svobodě. Je to stále jasnější: naši nepřátelé to dělají záměrně, nejsou oklamáni, jsou chladní, hloupí a jsou to vrazi. Od začátku jsme se také snažili napsat něco pro naše kolegy (waldorfské hnutí, Antroposofickou společnost v Rusku), něco vysvětlit... Ráno v našem sboru jedna žena, která dosud udržovala tento kontakt, řekla, že už nemá sílu pokračovat. Dostalo se jí odpovědi, že antroposofie je výše než současná situace a oni o ní nechtějí mluvit a my na Ukrajině jsme pod propagandistickým a nacionalistickým tlakem. Takže – rozloučili jsme se s mnoha lidmi z Ruska. Avšak náš vztah s Anuškou Geyerovou a jejím sborem Obce křesťanů v Rusku je úplně jiný. Pravidelně si píšeme, vyměňujeme si názory a zajímáme se jeden o druhého.

Neustále celebruji za houkání sirén a slyším výbuchy. Tímto hlukem je nyní doprovázen Obřad posvěcení člověka a Nedělní obřad pro děti. Taková je naše současná realita. V Kyjevě některé rodiny zůstaly a rády chodí do kostela. Nyní je to jediné kulturní centrum v Kyjevě. Děláme společně různé věci: jíme, povídáme si, hrajeme si, děláme ruční práce. Nyní přichází také mnoho mužů. Ženy s dětmi jsou již v západní Evropě, muži na Ukrajině. Možnost společné modlitby je posilou a okamžitou podporou! Jsme v kontaktu s našimi rodinami, které si nyní našly nové místo. Moji konfirmandi budou konfirmováni v různých sborech Obce křesťanů v Německu. Rozhodnutí odejít bylo pro mnoho rodin velmi těžké. Ale sedět v Kyjevě pod výbuchy také není dobrá volba. V Kyjevě je každý den něco zničeno: obytné budovy, nákupní centrum, kulturní centrum. Nevíme, kdy, kde a proč k tomu dochází. Přichází to jako slepá střela z nebe. To dělá život velmi zvláštním – nikdo neví, co se s ním stane v příští hodině, v příštím dni. Smutné očekávání – teď to zní tak reálně. Přesto žijeme a vzájemně se podporujeme. Nikdy jsme nezažili takovou bratrskou sílu, lásku a naději. Jsme také nesmírně vděční, že naše rodiny jsou tak vřele přijímány a tak dobře doprovázeny. Tisíce díky za to! Nepřála jsem si a neplánovala jsem, že budu mít takové zkušenosti, ale nyní se lidskost a lidství projevuje tak neuvěřitelným způsobem, že v mém srdci roste vděčnost za to, že žijí v takové době a zejména na Ukrajině.

22. 3. 2022, Andrej Žil'cov, Oděsa

Milí přátelé!

Oděsa nepatří k místům, kde se dějí nejzúřivější boje. Nicméně letecké poplachy, ostřelování (které bylo naštěstí z velké části odraženo) a kroužení ruských válečných vylodňovacích lodí na moři se staly součástí každodenního života. Včera moře zničilo soukromý dům vzdálený asi 20 minut chůze od našeho sborového domu.

V Oděse pokračují každodenní obřady střídavě v ukrajinštině a ruštině. Přestože dost lidí uprchlo, je sbor velmi aktivní – pokaždé se sejde obvykle 8 až 12 lidí, o nedělích 18–25 lidí. Čas od času přicházejí v neděli i ti, kteří k nám přehli z jiných oblastí, nebo přátelé našich členů.

Každou sobotu slavíme zádušní obřad za všechny, kteří v této válce padli: za vojáky obou stran i civilisty. Snažíme se je a jejich osudy zahrnout do našich modliteb i během týdne. Někteří vnímají členové uvádějí, že mnozí zesnulí jsou přítomni obřadu posvěcení. Máme v úmyslu nabídnout jim všem „posilnění na cestu“ a pozvat je do sféry Kristovy. Protože na ruské straně padlo mnoho vysokých důstojníků a generálů, napadlo mě minulou sobotu, že bychom se měli modlit ke Kristu také za „druhého zločince“ na kříži. Zda budou naše modlitby vyslyšeny, necháváme na duchovním světě.

Každý víkend pracujeme na nějakém tématu: po tématu „Život mezi smrtí a novým zrozením“ se nyní věnujeme první přednášce Rudolfa Steinera k ruským (východoevropským!!!) účastníkům jeho kurzu 11. 4. 1912 (GA 158 :)).

Mnohým našim členům, kteří zůstali v Oděse, se dramaticky změnil život – z podnikatele se stal řidič záchranné služby, z tanečnice dobrovolná pomocnice..... A my všichni zakoušíme pravidelně na vlastní kůži, skrze své vlastní tělo (!) úžasnou sílu, která proudí od oltáře a z našich setkání.

Moje žena pracuje online se svými studenty eurytmie a nahrává malá videa s eurytmickými cvičeními, která pomáhají lidem v jejich těžkých chvílích. Já jinak také organizačně a pastoračně

doprovázím některé lidi, kteří jsou na útěku anebo zde zůstali.

Jako člen výkonného výboru antroposofické nadace Sophia jsem v kontaktu se sociální sekci Goetheana, kde také sbíráme dary pro různé antroposofické instituce a lidi s nimi spojené.

Jinak se těším (a věřím) na dobu, kdy Vás všechny uvidím „naživo“.

Vřelé pozdravy a objetí z Oděsy (každý necht' si rozhodne, co obdrží)
od Vašeho Andreje Žil'cova

Freundeskreisbrief a k němu přiložená zpráva z 11. 3. 2022 o situaci ve sborech Obce křesťanů na Ukrajině

Milí přátelé!

Každoročně Vám zasíláme aktuální zprávu o událostech a vývoji Obce křesťanů na Ukrajině – takzvaný [Freundeskreisbrief der Christengemeinschaft in der Ukraine](#) (Zpráva pro kruh přátel Obce křesťanů na Ukrajině).

V letošním roce bylo dokončení zprávy i tak spojeno s určitým zpožděním, a to kvůli pandemickým opatřením, nemocem a napjaté situaci kolem Ukrajiny. Právě když byly texty v redakci nakladatelství, kde měly být provedeny poslední úpravy, vypukla válka. Až do samého konce jsme doufali, že se to nestane!!! Ale teď se to stalo a všichni zúčastnění měli spoustu jiných starostí: Organizovali transporty uprchlíků..., pomáhali dobrovolníkům, kteří organizovali obranu měst... a v neposlední řadě sami psychicky a organizačně zvládali válečnou situaci.

Minulý týden se ozval šéf nakladatelství Andrej Gramin, že by byl ochoten zprávu dokončit v elektronické podobě. A tak jsme se, milí přátelé, rozhodli zprávu přece jen rozeslat. Zda bude vytištěna, nebo ne, je zatím otevřené.

Ve zprávě jsme nic nezměnili. Obdržíte ji v podobě, v jaké byla napsána v polovině února. Tímto textem Vám nechceme jen poslat popis našeho úsilí a jednoduše Vám ukázat, „jak to bylo krásné“, ale berte tuto zprávu jako náš sen do budoucna: na Ukrajině bude opět mír a my zde chceme opět pracovat ve svobodě z ducha. Budoucnost chce být vybudována!

Ve zprávě nenajdete ani slovo o aktuálních událostech. V příloze však přikládám svůj článek pro Mitteilungen (zpravodaj pro členy Obce křesťanů). Tento článek byl napsán 11. března a je shrnutím některých zpráv, které pravidelně zasíláme kolegům.

S velkým poděkováním za Váš zájem o Obec křesťanů a za Vaši solidaritu a pomoc, kterou jste již poskytli ve dnech a týdnech války...

...srdečně zdraví z Oděsy,

Váš Andrej Žil'cov.

První pašijový týden, 23. 3. 2022

Zmiňovaný Freundeskreisbrief je ke stažení (v němčině) z tohoto odkazu:

<https://www.obec-krestanu.cz/sklad/2022-03-24-Freundeskreisbrief%20Ukraine%202021-2022.pdf>

Příložený článek z 11. 3. 2022

Milí přátelé!

Všem mnoha lidem, kteří nám posílají zděšené, zmatené a milé e-maily; lidem, kteří nám pomáhají a chtějí nám pomáhat i nadále; lidem, kteří se za nás modlí po celém světě, – všem těmto lidem bych chtěl ze srdce poděkovat!!!!. To vše má sílu změnit svět, protože současná válka je znamením, že „věci nemohou pokračovat tak, jak jsou“. Svět naléhavě potřebuje transformaci!!!

Na těchto řádcích se vám pokusím trochu přiblížit, jak se daří lidem v našich sborech. Vše zůstává aforistické a útržkovité. Bohužel nemám čas na stylistiku.

Z Ukrajiny uteklo mnoho lidí, hlavně s dětmi, a to i z „našich“ kruhů. Ti, kteří zůstali, se snaží dělat, co je v jejich silách, a to jak navenek: podporovat obranu města, pomáhat lidem, kteří uprchli a jsou v nouzi..., tak duchovně: účastnit se obřadu posvěcení člověka, pracovat s evangeliem, s eurytmií, v různých diskusních skupinách a v modlitbě a meditaci. Zjišťujeme, že tyto zdroje nám velmi silně pomáhají.

Na Ukrajině existují dva stálé sbory – v Kyjevě a Oděse – a dva újezdní sbory – ve městě Dněpr (východní Ukrajina) a v Horodence (západní Ukrajina). Z těchto míst je válkou nejvíce postižen Kyjev, sborový dům se naštěstí nachází na levém břehu řeky Dněpr – většina bojů probíhá na pravém břehu. Kněžka Tat'jana Nečytajlo bydlí asi 20 minut jízdy autem od sborového domu. Někdy jí ale trvalo téměř dvě hodiny pěšky, aby se včas dostala na obřad posvěcení. Nyní se domluvili, že se všichni, kdo mohou, budou se scházet v neděli ve sboru na obřad posvěcení. V ostatních dnech čte Tat'jana text obřadu posvěcení doma v 10 hodin dopoledne.

Ve městě Dněpr je zatím víceméně klid. Tamní sbor je velmi propojený s waldorfskou školou a její členové pomáhají organizovat uprchlickou přepravu pro žáky a studenty. Horodenka byla dosud válkou postižena nejméně a přijímá mnoho uprchlíků z našich sborů Obce křesťanů a z waldorfských škol. V současné době se zde organizuje práce s dětmi a rodiči v souvislosti s traumatem.

Situace v Oděse je za daných okolností dobrá. Měli jsme „jen“ jednotlivé raketové útoky na město s několika oběťmi a poškozením vojenských zařízení. Ze sborového domu často slyšíme výstřely z protiletadlové stanice, která je od nás vzdálená asi 2 km. Často se také ozývají vzdušné poplachy.

Ve městě je vidět jen málo lidí, zdá se, že je prázdné, protože několik desítek tisíc lidí již uprchlo. Přesto lze na ulicích stále znovu potkávat jednotlivé lidi, někdy i matky s dětmi. Ptal jsem se na to jedné rodiny s dítětem: „Věříme v to nejlepší!“ zněla odpověď.

V obchodech nepanuje panika, netvoří se fronty a stále je možné nakoupit to nejnnutnější k životu. Na místech dobrovolných odběrů krve a na registračních místech, kde se můžete přihlásit jako dobrovolník do armády, se tvoří fronty.

Na moři lze pozorovat ruskou flotilu: Útočné a výsadkové lodě hledají příležitost k vysazení svých jednotek. Proto není možné jít na pobřeží, protože všechny pláže jsou zaminované. My, Oděsané, budeme Erdoganovi navždy děkovat za to, že v prvních dnech války nepustil ruské vojenské lodě do Černého moře!!!! Jak by to tady v opačném případě vypadalo???

Zato však máme ve městě poměrně dost diverzantů, lidí převlečených za civilisty, kteří jsou na ruské straně a z úkrytu útočí – to už stálo život několika desítek lidí.

Kromě všedních záležitostí, které nám nyní v těchto složitých hodinách a dnech války zabírají spoustu času, se soustředíme hlavně na naše bezprostřední poslání. V Oděse se obřad slaví denně, střídavě ve dvou jazycích: ukrajinsky a rusky. Tat'jana Nečytajlo celebruje v neděli v Kyjevě v ukrajinštině a každý den doma čte text Obřadu posvěcení člověka. Všichni, kdo se nemohou dostavit na obřad posvěcení, se pokoušejí být přítomni v krátké modlitbě v 9 hodin v Oděse a v 10 hodin v Kyjevě. Oděský sbor zahájil modlitební vigilií: večer ve 21:30 každý jednotlivě nebo v rodinném kruhu čte Krédo, Otčenáš a meditaci Rudolfa Steinera, kterou přednesl pro východoevropské posluchače svého kurzu v Helsingforsu v roce 1912 (GA 267, str. 343). Před modlitební vigilií si v duši vnitřně vyvoláváme obraz, který jsme nazvali „Štít míru nad Ukrajinou“. Každý z nás si v duši maluje obraz kvetoucí země se šťastnými lidmi, nad ní zářící slunce a nad Ukrajinou nebesky modrý štít, který je prostupný pouze pro lásku, dobro a světlo – tímto štítem nepronikne žádná zbraň. Kromě těchto modliteb může každý přidat své vlastní modlitby. Této modlitební vigilií se účastní mnoho lidí z různých zemí světa. Stále si vyměňujeme informace s naší milou kolegyní Annou Geyerovou v Moskvě a doufáme, že se tato modlitební práce může ujmout i v Rusku, aby tak mohl být vybudován modlitebně meditační most mezi dobrými silami. Pracujeme také s evangeliem a mluvíme, mluvíme, mluvíme. O vnější a vnitřní situaci. Členové si navzájem velmi pomáhají. V prvním týdnu války byl zřízen fond pomoci, z něhož bylo možné rychle pomoci lidem v nouzi.

Dokonce jsme uspořádali malý proseminář na téma: „Život mezi smrtí a novým zrozením“. Každou sobotu sloužíme obřad posvěcení za všechny padlé vojáky na obou stranách a za civilní obyvatelstvo. Atmosféra je pokaždé velmi silná. Doufáme, že se z padlých za těchto tragických okolností stanou bojovníci za mír. Zažíváme, že práce se zesnulými je v dnešní době velmi důležitá, a snažíme se ji různými formami rozvíjet!

Něco krásného: 1. března jsme měli s manželkou třicáté výročí svatby a 3. března moji rodiče padesáté. Žádné oslavy se nekonaly, ale už jen vzpomínka v kruhu nám drahých lidí, kteří právě byli ve sborovém domě, byla pro nás všechny jako krásné paprsky světla. Snažíme se takové paprsky světla důstojně prožívat i v těchto dnech. Zlatá svatba, kterou chtěli rodiče oslavit 6. března, byla odložena na klidnější dobu.

V ukrajinské antroposofické nadaci Sophia, kde jsem členem správní rady, se snažíme organizovat fond pomoci potřebným...; navázat kontakty s iniciativou „Pomoc v nouzi“ Kruhu přátel Umění výchovy (Freude der Erziehungskunst) a s některými humanitárními organizacemi, a tak pomáhat různým lidem na útěku a také organizovat práci na zpracování traumat zde na místě... Také natáčíme různá malá videa, která mohou lidem pomoci zvládnout těžkou psychickou situaci...

Pevně věříme, že v budoucnu budeme žít ve skutečně nezávislé zemi, která bude moci svobodně rozvíjet vztahy se všemi sousedními zeměmi a kde se lidé a kultury budou moci nerušeně rozvíjet.

V naději, že toto šílenství bude brzy ukončeno...

S velkými díky za vaše myšlenky, pomoc a modlitby...

Se srdečnými pozdravy z Oděsy...

Andrej Žil'cov